

Arrest

nr. 154 661 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 maart 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van 16 februari 2015 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, afkomstig uit Albanië, dienden een eerste asielaanvraag in op 17 november 2008.

Op 16 november 2009 nam de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers gingen in schorsend beroep maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde op 22 februari 2010 de arresten nrs. 38 848 en 38 849 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Een tweede asielaanvraag ingediend op 22 maart 2010, werd niet in overweging genomen op 29 maart 2010.

Verzoekers dienden een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in op 31 mei 2010. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 10 september 2010. Een beslissing houdende de ongegrondheid volgde evenwel op 3 januari 2013.

Verzoekers dienden een tweede aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in op 19 februari 2013 dewelke onontvankelijk werd verklaard op 28 maart 2013.

Verzoekers dienden een derde aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in op 14 mei 2013 dewelke onontvankelijk werd verklaard op 8 juli 2013. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Verzoekers dienden een vierde aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in op 5 september 2013 dewelke onontvankelijk werd verklaard op 7 oktober 2013.

Verzoekers dienden een vijfde aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in op 3 maart 2015 dewelke onontvankelijk werd verklaard op 20 maart 2015.

Verzoekers dienden een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in op 16 juli 2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30 mei 2013.

Verzoekers dienden een tweede aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in op 22 juli 2013, dewelke onontvankelijk werd verklaard op 16 februari 2015 en aan verzoekers werd betekend op 19 februari 2015. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.07.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betrokkenen wijzen er in hun aanvraag op dat er geen Belgische ambassade aanwezig is in Albanië. Om een verblijfsmachtiging aan te vragen zouden zij zich moeten wenden tot de Belgische ambassade die zich in Bulgarije bevindt. Verzoekers verklaren dat ze geen reistitel hebben om naar Bulgarije te reizen. Betrokkenen verklaren reeds meer dan 4 jaar in België te verblijven en doorgedreven geïntegreerd te zijn. Hun oudste dochter is moeder geworden van een Belgisch kind. Zij beschikt over een verblijfsvergunning. Indien de andere gezinsleden terug zouden moeten keren naar Albanië, zou dit artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden schenden. Verzoekers vragen eerbiediging van hun privé-, familie- en gezinsleven. Er moet een redelijk verband bestaan tussen de aantasting van het recht enerzijds en het nagestreefde legitieme doel anderzijds. Er moet een proportionaliteitsonderzoek voorafgaan. Een inmenging dient gerechtvaardigd te worden door een dringende maatschappelijke noodzaak. Het gezin verklaart een zeer hechte band te hebben met hun dochter. Het gezin verklaart zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden zoals voorzien in de instructies van 19.07.2009. Betrokkenen hebben intensieve taallessen Nederlands gevolgd. Ze spreken goed Nederlands. Ze namen deel aan een inburgeringscursus en een cursus maatschappelijke oriëntatie. De minderjarige kinderen zijn schoolgaand. De kinderen volgen les in de Nederlandse taal. Ze zijn de Albanese taal niet goed machtig en zouden bijgevolg problemen ondervinden in het Albanese onderwijs. Het jongste kind is in België geboren. Een overstap naar een Albanese klas zou een zeer grote en moeilijke stap zijn. Het kind M. wordt door de heer W. D. W. en mevrouw M. I. als hun kleinkind beschouwd. Betrokkenen leggen een

petitie ondertekend door tientallen mensen voor ten voordele van verzoekers. Verzoekers zijn werkbereid en willen niet afhankelijk zijn van een uitkering.

De ouders hebben 2 asielaanvragen ingediend die afgesloten werden met een negatieve beslissing. Het gezin diende meerdere aanvragen 9ter in. Deze werden afgesloten met een negatieve beslissing. Reeds eerder diende het gezin een aanvraag 9bis in met nagenoeg dezelfde elementen als huidig verzoek: schoolgaan kinderen, integratie, duur verblijf, geen reistitel voor Bulgarije. Verschillende keren betekenden verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten. Nooit heeft het gezin gevolg gegeven aan eender welk bevel.

Het huidige verzoek is niet ontvankelijk omdat betrokkenen in juli 2013 een inreisverbod betekenden. Het inreisverbod heeft een duurtijd van 3 jaar en is dus nog steeds geldig. Zolang het inreisverbod niet wordt opgeheven of opgeschort, mogen verzoekers niet naar België komen/ mogen verzoekers zich niet op het Belgische grondgebied bevinden. Alvorens betrokkenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen, dienen zij vooreerst een verzoek in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post om het inreisverbod op te heffen of op te schorten. Verzoekers menen dat indien zij België dienen te verlaten, dit artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zal schenden omdat de oudste dochter in het bezit is van een verblijfskaart. De oudste dochter is volwassen/ meerderjarig en handelt bijgevolg volledig zelfstandig. Zij woont met haar gezin samen op een apart adres. De dochter verkreeg een verblijfskaart als moeder van een Belgisch kind (haar partner is Belg). De situatie van de dochter is anders dan de situatie van haar ouders en minderjarige zussen. Het is niet onmogelijk om de meerderjarige dochter/meerderjarige zus, te bezoeken nadat het inreisverbod is opgeheven of opgeschort.”

Op 16 februari worden ten opzichte van verzoekers tevens bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: het verblijf van mijnheer werd buiten die termijn van 90 dagen op een termijn van 180 dagen uitzonderlijk toegelaten naar aanleiding van het indienen van een asielaanvraag. Zijn asielaanvraag werd afgesloten met een negatieve beslissing: noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toegekend. De tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen. Naar aanleiding van de ontvankelijke aanvraag 9ter kon mijnheer in afwachting van een beslissing uitzonderlijk op het Belgische grondgebied verblijven. De aanvraag was echter ongegrond. Mijnheer betekende verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten (onder andere op 22.07.2013 en 25.11.2013) en zelfs een inreisverbod (op datum van 24.07.2013). Mijnheer wist dat hij het Belgische grondgebied diende te verlaten.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: mijnheer betekende reeds eerder bevelen om het grondgebied te verlaten (o.a. op datum van 22.07.2013 en 25.11.2013). Mijnheer gaf nooit gevolg aan die bevelen. Hij bevindt zich reeds geruime tijd illegaal op het Belgische grondgebied. Mijnheer betekende bovendien op 22.07.2013 een inreisverbod voor de duur van 3 jaar. Dat inreisverbod is dus nog steeds geldig.”

en

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw:

(...) G.D., geboren te Lezhe op (...) 2000. G.M., geboren te Tielt op (...) 2010

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: het verblijf van mevrouw werd buiten de termijn van 90 dagen op een termijn van 180 dagen uitzonderlijk verlengd naar aanleiding van het indienen van een asielaanvraag. Haar asielaanvraag werd afgesloten met een negatieve beslissing: noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toegekend. De tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen. Naar aanleiding van de ontvankelijke aanvraag 9ter kon mevrouw in afwachting van een beslissing uitzonderlijk op het Belgische grondgebied verblijven. De aanvraag was echter ongegrond. Mevrouw betekende verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten (onder andere op 24.07.2013 en 25.11.2013) en zelfs een inreisverbod (op datum van 24.07.2013).

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: mevrouw betekende reeds eerder bevelen om het grondgebied te verlaten (o.a. op datum van 24.07.2013 en 25.11.2013). Mevrouw heeft nooit gevolg gegeven aan die bevelen en zij bevindt zich reeds geruime tijd illegaal op het Belgische grondgebied. Mevrouw betekende op 24.07.2013 een inreisverbod voor de duur van 3 jaar. Dat inreisverbod is dus nog steeds geldig."

Verzoekers dienden een derde aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in op 27 februari 2015 dewelke zonder voorwerp werd verklaard op 25 maart 2015.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve merkt de Raad ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten, op dat verzoekers geen belang hebben bij het aanvechten van deze beslissingen gezien zij onder een inreisverbod staan.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoekers een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

3.3. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers op 8 juli 2013 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Verzoekers hebben tegen voormelde beslissingen geen beroep ingesteld, zodat de inreisverboden d.d. 8 juli 2013 definitief zijn. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven, te constateren dat de inreisverboden van 8 juli 2013 nog steeds van kracht zijn en verzoekers aldus het recht niet hebben zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, kan een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen aan verzoekers dan ook geen nut opleveren.

3.4. Bijgevolg is het beroep onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de aan verzoekers betekende bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 februari 2015.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel werpen verzoekers volgende schendingen op:

“Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht. het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat de bestreden beslissing motiveert dat de aanvraag van verzoekers conform artikel 9bis Vw. onontvankelijk zou zijn omdat aan verzoekers een inreisverbod werd betekend in juli 2013 en verzoekers zich bijgevolg niet op het grondgebied mogen bevinden. Dat een vraag tot opheffing of opschorting van een inreisverbod zou dienen aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland en verzoekers deze aanvraag eerst dienen te dienen alvorens zij een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen. Dat de bestreden beslissing evenwel onvoldoende gemotiveerd is, waar zonder meer gesteld wordt dat de regularisatieaanvraag van verzoekers onontvankelijk is. Dat overeenkomstig artikel 74/12 §1, 1e lid Vw. de minste of zijn gemachtigde het inreisverbod kan opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Dat - behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een KB bepaalde afwijkingen - de aanvraag tot opheffing of opschorting moet ingediend worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het herkomstland (art. 74/12 §, 3e lid Vw.). Dat een aanvraag conform artikel 9bis Vw. bijgevolg als een wettelijke afwijking kan worden beschouwd op de verplichting om een opheffing/intrekking van het inreisverbod in te dienen in het land van herkomst (zoals voorzien in art. 74/12 §, 3e lid Vw.). Dat een aanvraag conform artikel 9bis Vw. immers de vraag inhoudt om machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden in België en dus impliciet een opheffing/intrekking van het reeds opgelegde inreisverbod behelst. Dat de Vreemdelingenwet in artikel 9bis Vw. een mogelijkheid voorziet om in buitengewone omstandigheden een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden in België in te dienen en bijgevolg artikel 9bis Vw. dient beschouwd te worden als de in artikel art. 74/12 §, 3e lid Vw. vermelde wettelijke afwijking. Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is, nu op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden en dus de dwingende redenen waarom het voor hen onmogelijk is terug te keren naar hun land van herkomst. Dat door deze buitengewone omstandigheden niet te onderzoeken, verweerder nalaat rekening te houden met alle door verzoekers in hun aanvraag opgeworpen elementen en de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is. Dat al evenmin enige reden wordt gegeven waarom geen rekening dient gehouden te worden met de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden, niettegenstaande art. 74/12 §, 3e lid Vw. nochtans duidelijk stelt dat een afwijking mogelijk is op het indienen van een aanvraag tot opheffing/intrekking van het inreisverbod in het buitenland. Dat verzoekers bovendien uitdrukkelijk geargumenteerde hebben dat er zich geen Belgische ambassade of consulaat bevindt in Albanië en zij de aanvraag dus niet kunnen indienen vanuit het herkomstland. Dat verweerder deze argumentatie overneemt in zijn beslissing, doch geen enkele motivering dienaangaande geeft waarom hiermee geen rekening dient gehouden te worden. Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat

de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht. Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu enkel verwezen wordt naar het inreisverbod teneinde de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren. Dat "vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn". Dat in casu de bestreden beslissing met een stéréotypé en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekers verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Dat tenslotte verweerder het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden heeft, door op een onzorgvuldige wijze het dossier van verzoekers te onderzoeken en tenslotte tot een onredelijke beslissing te komen. Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Dat de bestreden beslissingen niet alle elementen van het dossier van verzoekers in overweging hebben genomen (inzonderheid de buitengewone omstandigheden) en dan ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden hebben. Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur bovendien het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd³. Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoekers werden aangehaald waarom zij geen aanvraag kunnen indien in het land van herkomst, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stéréotypé opmerking dat hun aanvraag onontvankelijk is nu ten aanzien van hen een inreisverbod werd uitgevaardigd. Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt".

4.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel, betreffende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf, voert verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikel 62 Vw en van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Volgens verzoekende partij is de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd, zelfs stereotiep, en bovendien ook onzorgvuldig en onredelijk. Vooreerst laat verweerder voor wat betreft de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en art.62 Vw, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Verwerende partij is van oordeel dat op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk verklaard heeft om reden dat aan verzoekende partij in juli 2013 een inreisverbod werd betekend waardoor zij zich niet op het Belgische grondgebied mochten bevinden en dus niet gerechtigd waren een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen op het Belgisch grondgebied. Een inreisverbod betekent immers dat aan de verzoekende partij uitdrukkelijk het verbod werd opgelegd om het Belgisch grondgebied te betreden en hier nog verder te verblijven. Verzoekende partij kan geenszins worden gevolgd waar zij aangeeft dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden beschouwd als een impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling, overeenkomstig artikel 74/12, § 4 Vw, tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven. Met haar betoog gaat verzoekende partij er dan ook aan voorbij dat in

eerste instantie de opheffing van een inreisverbod moet worden gevraagd - in beginsel vanuit het land van herkomst - dat en slechts nadat deze opheffing werd bekomen, een aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om machtiging tot verblijf als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk - en voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf - te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in voormeld artikel 74/12, § 1. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zo niet zou elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet worden ontzegd. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling. Gelet op het feit dat verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod met beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten en derhalve uitdrukkelijk het verblijf in het Rijk haar werd verboden, kan zij niet dienstig voorhouden dat zij gerechtigd zou zijn om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen op het Belgische grondgebied. Het argument dat verzoekende partij zich naar Bulgarije zou moeten begeven om aldaar een aanvraag tot verblijf in te dienen en dat zij hiervoor niet over een reistitel zouden beschikken, snijdt geen hout. Verzoekers tonen niet aan dat zij niet de nodige toelating zou kunnen verkrijgen om zich naar Bulgarije te begeven. Verzoekende partij beweert in het verzoekschrift verder dat de beslissing stereotiep gemotiveerd zou zijn. De bestreden beslissing behandelt echter de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, namelijk dat zij het voorwerp uitmaakte van een bestaand inreisverbod, zulks kan eenvoudigweg niet dienstig worden betwist. Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering (quod non in casu), dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.). Minstens uit de omstandige motivatie van de bestreden beslissing en zeker uit het administratief dossier, blijkt afdoende dat de gemachtigde op redelijke en zorgvuldige wijze de concrete situatie van verzoekende partij heeft onderzocht en beoordeeld. Het is niet omdat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing, dat deze zonder meer zou moeten worden vernietigd”.

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.1.3.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

4.1.3.4. In hun aanvraag van 22 juli 2013 haalden verzoekers volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van hun aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- Verzoekers zijn afkomstig uit Albanië en hebben op 11 mei 2009 in België asiel aangevraagd, doch dit werd geweigerd.
- Bij arrest van 23 februari 2010 bevestigde deze Raad de negatieve beslissingen van het CGVS.
- Verzoekers vroegen een tweede maal asiel aan op 22 maart 2010, doch op 29 maart 2010 werd door de DVZ beslissingen van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag genomen.
- Omwille van medische redenen werd tevens op 31 mei 2010 een verzoek conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend, welke op 10 september 2010 ontvankelijk werd verklaard.

- Er is geen Belgische ambassade of consulaire post aanwezig in Albanië, zodat verzoekers onmogelijk onderhavige aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen. Het is de Belgische ambassade in Bulgarije welke tevens bevoegd is voor aanvragen van Albanese onderdanen. Verzoekers beschikken evenwel niet over een reistitel om naar Bulgarije te kunnen reizen teneinde onderhavige aanvraag aldaar in te dienen. Verzoekers verkeren dan ook *de facto* in de onmogelijkheid om een aanvraag conform artikel 9 van de vreemdelingenwet in te dienen op de Belgische ambassade of consulaire post in hun land van herkomst.
- Voorts verblijven verzoekers reeds meer dan vier jaar in België en is er hun doorgedreven integratie welke verhindert dat zij zich van het grondgebied zouden verwijderen, nu het alsdan in België opgebouwde verloren zou gaan.
- Tenslotte is de oudste dochter van verzoekers, M. G, moeder geworden van een Belgisch kind en beschikt zij inmiddels over een verblijfsvergunning. Een terugkeer van verzoekers naar Albanië zou dan ook een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM, nu zij uiteraard bij respectievelijk hun dochter, zus, kleinkind en neefje willen blijven.
- Verzoekers menen dat de vereiste dat een aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden bij de diplomatieke en consulaire post dient ingediend te worden hier dan ook kennelijk onevenredig, rekening houdende met het recht op eerbiediging van het gezinsleven van de buitenlandse familie en hun familie in België, *in casu* respectievelijk de dochter, kleinkind, zus en neefje.

4.1.3.5. Over bovenvermelde elementen wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“(...) Het huidige verzoek is niet ontvankelijk omdat betrokkenen in juli 2013 een inreisverbod betekenden. Het inreisverbod heeft een duurtijd van 3 jaar en is dus nog steeds geldig. Zolang het inreisverbod niet wordt opgeheven of opgeschort, mogen verzoekers niet naar België komen/ mogen verzoekers zich niet op het Belgische grondgebied bevinden. Alvorens betrokkenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen, dienen zij vooreerst een verzoek in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post om het inreisverbod op te heffen of op te schorten. Verzoekers menen dat indien zij België dienen te verlaten, dit artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zal schenden omdat de oudste dochter in het bezit is van een verblijfskaart. De oudste dochter is volwassen/ meerderjarig en handelt bijgevolg volledig zelfstandig. Zij woont met haar gezin samen op een apart adres. De dochter verkreeg een verblijfskaart als moeder van een Belgisch kind (haar partner is Belg). De situatie van de dochter is anders dan de situatie van haar ouders en minderjarige zussen. Het is niet onmogelijk om de meerderjarige dochter/meerderjarige zus, te bezoeken nadat het inreisverbod is opgeheven of opgeschort.”

4.1.3.6. Verzoekers voeren aan dat een aanvraag op grond van artikel 9*bis* moet worden beschouwd als een impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod en dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de door hen aangevoerde omstandigheden.

Voor zover verzoekers van mening lijken te zijn dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet moet worden beschouwd als een impliciete aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, kunnen zij niet gevolgd worden om volgende redenen.

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/12, §§ 1 en 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.
[...]

§4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.”

Uit de samenlezing van bovenstaande artikelen volgt dat de onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wenst in te dienen, voorafgaandelijk de opheffing of opschorting van het inreisverbod moet vragen en bekomen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

De Raad wijst erop dat indien het de bedoeling van de wetgever was geweest voor de onderdaan van een derde land de mogelijkheid te creëren een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen niettegenstaande de betrokken onderdaan onder een inreisverbod staat, deze mogelijkheid zou zijn geïncorporeerd in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*.

De Raad laat tevens gelden dat de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet “*gemotiveerd*” dient te zijn; de aanvraag moet met andere woorden uitdrukkelijk de redenen tot opheffing of opschorting vermelden. De aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod kan aldus niet impliciet, *i.e.* door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, worden ingediend. Er anders over oordelen zou immers elk nuttig effect ontnemen aan de specifiek in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet voorziene procedure.

Verzoekers tonen niet aan dat zij behoren tot “*categorieën van personen voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen*”, noch dat het indienen van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hen zou ontdoen van de negatieve gevolgen van het inreisverbod dat hen betekend werd in juli 2013 en bijgevolg nog steeds onverkort van kracht is, daar dit niet opgeheven werd.

Met hun kritiek tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld.

Waar verzoekers vervolgens aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met de door hen aangevoerde buitengewone omstandigheden en dat zij hebben geargumenteed dat er in Albanië geen Belgische ambassade of consulaat is, wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissing hierover inderdaad niet wordt gemotiveerd, omdat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het verzoek onontvankelijk verklaart om reden dat verzoekers in juli 2013 een inreisverbod opgelegd kregen: “*Het inreisverbod heeft een duurtijd van 3 jaar en is dus nog steeds geldig. Zolang het inreisverbod niet wordt opgeheven of opgeschort, mogen verzoekers niet naar België komen/ mogen verzoekers zich niet op het Belgische grondgebied bevinden. Alvorens betrokkenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen, dienen zij vooreerst een verzoek in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post om het inreisverbod op te heffen of op te schorten.*”

Het steunt niet op een foutieve feitenvinding dat aan verzoekers een inreisverbod werd afgegeven dat nog steeds geldig is en het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de aanvraag om die reden niet ontvankelijk is, omdat verzoekers zich niet op het Belgisch grondgebied mogen bevinden zolang dit inreisverbod geldig is. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoekers de opheffing of intrekking kunnen vragen. Zoals hierboven reeds gesteld, kan een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet beschouwd worden als een impliciete vraag tot opheffing of intrekking van een inreisverbod maar dient dit afzonderlijk te gebeuren. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat niet werd ingegaan op de elementen van verzoekers’ aanvraag, die betrekking hebben op het ontbreken van een Belgische ambassade of consulaat in Albanië.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

4.1.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden vastgesteld.

4.1.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers tonen *in casu* niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel : schending van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden

2.2.1.

Dat verweerder opwerpt dat de oudste dochter van verzoekers meerderjarig is en afzonderlijk samenwoont met haar eigen gezin, nl. Belgische partner en Belgisch kind. Het zou voor verzoekers niet onmogelijk zijn om haar te bezoeken nadat het reisverbod is opgeheven of opgeschort.

Evenwel wordt geen enkele motivering gegeven waarom in het concrete geval van verzoekers deze scheiding van hun dochter en Belgisch kleinkind geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing of de individuele situatie van verzoekers wel werd onderzocht.

Dat volgens vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in geval een schending van artikel 8 EVRM wordt aangevoerd, moet nagegaan worden of er sprake is van een privé- en/of familie-gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- of gezinsleven, dient de raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk §25; EHRM 31 oktober 2002 Yildiz/Oostentijk, §34; EHRM, 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een familieleven. Immers, de dochter van verzoekers woonde bij hen in tot zij uiteindelijk met haar Belgische partner is gaan samenwonen. Inmiddels heeft zij ook een kind, waarvan verzoekers de grootouders zijn. Verzoekers hebben dagelijks contact met hun dochter, schoonzoon en kleinkind.

Meer nog, verzoekers passen op hun kleinkind wanneer hun dochter en schoonzoon aan het werk zijn. Bovendien is de dochter van verzoekers opnieuw zwanger en wensen zij uiteraard de bevalling van hun tweede kleinkind nabij te kunnen meemaken. Ook zullen verzoekers zorgen voor dit tweede kleinkind. Dat er dan ook sprake is van een hechte en persoonlijke familieband.

De volgende vraag die moet worden onderzocht is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven en gezinsleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid art. 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé en of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat na een belangenafweging duidelijk sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekers worden door de bestreden beslissing verplicht terug te keren naar het land van herkomst, waardoor zij onmogelijk nog dagelijks contact kunnen hebben met hun dochter en kleinkind. Bovendien wordt het hierdoor onmogelijk dat verzoekers nog kunnen zorgen voor hun kleinkind wanneer hun dochter en schoonzoon aan het werk zijn, wat tevens problematisch is voor hun dochter en schoonzoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM."

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel, betreffende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf, voert verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij meent dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden omdat erop wordt gewezen dat verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen vanuit het land van herkomst. Dat dit een tijdelijke scheiding met de meerderjarige dochter en kleinkind met zich mee zou brengen wordt niet betwist, evenmin dat het dagelijks contact wordt bemoeilijkt.

De gemachtigde merkt in de bestreden beslissing echter terecht op dat de meerderjarige dochter zelfstandig kan handelen en op een ander adres samenwoont met haar Belgische partner en kind. Het is niet onredelijk van verzoekende partij te verwachten dat zij zich in regel stelt met de verblijfswetgeving. Er dient te worden opgemerkt dat zij zichzelf in deze situatie hebben gebracht door stelselmatig de eerder betekende bevelen om het grondgebied te verlaten te negeren.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de bestreden beslissing trouwens niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt, het heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat de nodige voorwaarden voor een regelmatige binnenkomst in België vervuld zijn. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om aan de wettelijke bepalingen te voldoen, heeft mogelijk een lichte verstoring van het familiaal leven van verzoekende partij tot gevolg, maar niet in die mate dat er werkelijk sprake is van een schending van art.8 EVRM.

Verzoekende partij toont dus niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds die erin bestaan om in België nauwe contacten te onderhouden met het gezin van haar meerderjarige dochter hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds."

4.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het

bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu voeren verzoekers een gezinsleven aan met hun dochters, waarvan een meerderjarige dochter M.G. een Belgisch kind heeft en met haar partner en onder een ander dak woont dan haar ouders en twee minderjarige zussen. Verzoekers houden voor dat dat zij allen een familiale- of gezinscel vormen.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, geen verwijderingsmaatregel inhoudt en evenmin een wijziging in de rechtstoestand van verzoekers. Bovendien, zoals hierboven reeds werd gesteld, is het beroep onontvankelijk wat de bevelen om het grondgebied te verlaten betreft aangezien verzoekers onder een definitief inreisverbod vallen. Alle elementen die verzoekers aanvoeren, betreffen de scheiding van hun familieleden en de onmogelijkheid om na een verwijdering terug te keren naar België, zijn het gevolg van de verwijderingsmaatregel en van de inreisverboden. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoekers deze argumenten dus hadden kunnen laten gelden in een beroep gericht tegen de inreisverboden. Zij hebben echter nagelaten dit te doen. *In casu* kunnen zij deze argumenten niet meer laten gelden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

Louter ten overvloede wordt het volgende opgemerkt. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

In voorliggende zaak dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet aantonen dat hun relatie met hun in België verblijvend en apart wonend meerderjarig kind dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers hebben geenszins dergelijke *“bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden”* bijgebracht of het bestaan van een dergelijke band aannemelijk gemaakt. Een dergelijke vorm van afhankelijkheid, in de zin van de aangehaalde rechtspraak van het EHRM, blijkt derhalve niet.

Zodoende onderhouden verzoekers een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met hun minderjarige kinderen die bij hen wonen maar niet met het gezin van hun meerderjarige dochter die apart woont met haar partner en hun Belgisch kind. De Raad wijst er bovendien op dat de bestreden beslissingen gericht zijn aan beide verzoekers en hun minderjarige kinderen samen, hetgeen betekent dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat het gezin van verzoekers gescheiden zal worden.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het betoog van verzoekers dat opgebouwd is rond de schending van artikel 8, lid 2 van het EVRM niet dienstig is, nu het *in casu* een eerste toelating in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft.

De door verzoekers aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. Het laatste middel dat aangevoerd wordt door verzoekers is onontvankelijk aangezien het enkel gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 februari 2015. Hierboven werd reeds gesteld dat het beroep tegen deze bevelen onontvankelijk is gelet op hetgeen besproken wordt onder punt 3. van dit arrest.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET